

Jak je náročné vdechnout život kameni?

Sochaři z celého světa si pod Landekem pochvalují atmosféru sympozia a pomalu se seznamují s atmosférou specifického okolí a města

BŘETISLAV UHLÁŘ

Čtenáři: Jak je těžké vdechnout život kameni? Otázku z titulku tohoto článku jsem si znovu položil včera dopoledne v okamžiku, kdy jsem se s fotoreportérem blížili pod Landek do Hornického muzea na čtvrté mezinárodní sympozium sochařů, které tam začalo o víkend.

Sluníčko před jedenáctou hodinou už hodně hrálo, ale umělci z celého světa byli u svých kamenných kvádrů a začali naplňovat své představy. Pouze Donald Buglass z Nového Zélandu a Jan Schnerberger chyběli, jelí si do města nakoupit ještě některé důležité drobnosti.

„Chci ukázat ve své abstraktně geometricky laděné soše, co cítím, když se nálezám v tomto fantastickém prostředí, které je pro mě nové, ale nacházím zde úplně nové podněty pro svou práci, ale přijde se podívat třeba za čtrnáct dnů, více vám tento kámen určitě napoví,“ sdělil nám s přátelským úsměvem Salah Hamad z Káhiry, též vysokoskolský profesor, jedinečný umělec, který byl autorem výtvarné koncepce pavilonu Egypta na Biennale v Benátkách v roce 2005, který získal nejvyšší ocenění.

„Co pro mě znamená vítěz-

ství na prestižní světové soutěži v Benátkách? Samozřejmě, že mám radost, ale výtvarný chci, aby mé umělecké poslání bylo určeno lidem, kteří by mu měli především porozumět.

Počasí se to podaří, mám vždy velkou radost,“ sdělil nám včera sympatický Salah Hamad. Čtenářům Moravskoslezského deníku můžeme ještě na něho prozradit, že je to velmi společenský člověk, rád tancuje, což dokázal na zahajovací party sympozia Landek 08 koncem minulého týdne, chutná mu naše pivo a žije uměním.

Vždyt také jeho manželka je profesorkou umění na univerzitě v Káhiře.

Maňaburský kůstičář László Lugossy, který teď do kamene kousek opodal, je velkou klidný a mirumilovný člověk.

„Ostrava je pro mě docela velké město. Už včera jsme mohli navštívit vaši pověstnou Stodolní ulici, cítím se zde velice dobře v tomto příjemném společenství sochařů, organizátor sympozia Martin Kuchař, je báječný chlapík, ale také znamenitý umělec.

Byl jsem už na řadě workshopů téměř v celé Evropě, ale tady pod Landekem, kde je spousta zeleně, je mi opravdu dobře. Dva kamenné

SALAH HAMMAD z Egypta už vyhrál Biennale v Benátkách. Snímky: Deník/Miloslav Kucak

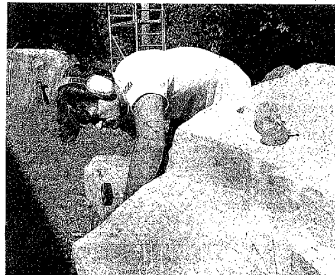
kvádry, které chci zpracovat, by měly něco říci o tom, abychom nezapomínali na civilizaci, přírodu, v ní se pohybujeme a žijeme. Nevím, do jaké míry se mi to podaří sdělit.“

Světuje se László Lugossy, který žije a tvoří umění v jednom malém městečku Kousek od Balatonu, má rád české pivo a líbí se mu naše dívky a ženy. Zkrátka je to estét.

Jaromír Švarčíček, další účastník landeckého sympozia, je absolventem pražské Akademie výtvarných umění, kde studoval v ateliéru profesora Jana Hendrycha, který by se měl také v příštích dnech v Ostravě na svého absolventa přijet podívat. „Na

hraniční sympozia. Když jsem se ji zeptal, jaké to je, být ženou-sochařkou, krásně se usmála a odpověděla: „O aile to v žádném případě není, to si jen každý myslí. Vše se musí vždy dobře promyslet, aby se člověk co nejméně nadřel,“ doplňuje umělkyně, která zatím byla na sochařském workshopu nejdale v Austrálii se svým přítelem, též sochařem.

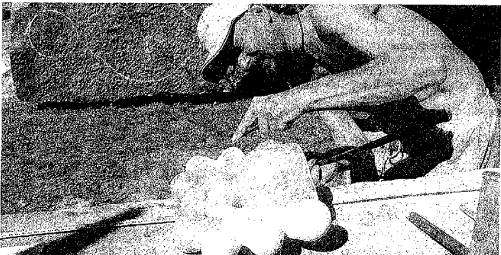
„Jmenuji se Janusz Czumačenko, přijel jsem z polské Lodže, kde pracuji na tamní Akademii výtvarných umění,“ představil se velmi vřelý zástupce Polska na letošním sochařském sympoziu pod Landekem. Teď vytváří do kamene kalendář se všemi je-

RADKO MAČUHA ze Slovenska ztvárňuje pietu.

LÁSZLÓ LUGOSSY z Maňaburska je pohodový člověk.

JAROMÍR ŠVARČÍČEK s bratrem oživují Anděla z kůlny.

JANUSZ CZUMACZENKO z Polska vytváří kamenný kalendář.

ho zákonitostmi. „Módu říci, že pracuji velmi často sám v ateliéru ve svém domě, ale atmosféra společných sympo-

zí má určitě něco do sebe. Věřím, že strávím pod Landekem zajímavé dny naplněné nejenom tvůrčí prací, ale i se-

tráním se zajímavými lidmi.“ vyznává se skromný polský umělec.

Ze Slovenska přijel letos mladý sochař Radko Mačuha, který je v současné době na doktorandském studiu u pana profesora Meliša na Vysoké škole výtvarných umění v Bratislavě, a z granitu vytváří také ojedinělý artefakt. „Možná, na rozdíl od svých kolegů, do tohoto kamene nebudu dělat příliš velké zásahy, ale velmi jsem ho opravuji a mám představu, že by mohl ozdobit třeba hřbitovní prostředí.

Jinak chci říci, že se tady sešla velmi skvělá společnost a jsem rád, že mohu být zde.“ světil se Radko Mačuha. Za sochaři pod Landekem se ještě několikrát vrátíme a budeme vás o jejich dílech informovat.

MARIE ŠEBOROVÁ, jediná žena na sympoziu, ráda pracuje se žulou.